

ŞÖHRET VE DUMAN

ŞÖHRET VE DUMAN

Çeviren
Onat Özyılmaz

Sana, sevgili okurum.

*Bunca yıl boyunca bana gösterdiğin sevgi ve verdiğin huzur için
teşekkür ederim. Umarım bu kitap tıpkı bana olduğu gibi sana da iyi
bir yoldaş olur ve birlikte daha nice hikâyeler paylaşırız.*

GÖREV KAYDI

AJAN A: “Winter Young mı?”

AJAN B: “Kararımı verdim.”

AJAN A: “Şaka yapıyorsun, değil mi?”

AJAN B: “Bunun altından kalkabileceğini düşünmüyor musun?”

AJAN A: “O bir pop yıldızı, [REDACTED].”

AJAN B: “Düzelتيyorum: O dünyanın en büyük süperstarı.”

AJAN A: “Anlambilimini sadece cuma günleri kabul ediyorum, unutma lütfen.”

AJAN B: “Ah, bu kadar karamsar olma, [REDACTED]. Bir süperstar olmaktan daha iyi bir paravan olabilir mi? Görevimizde tam da onun gibi birine ihtiyacımız var.”

AJAN A: “Neden? Havada ters takla atabildiği için mi?”

AJAN B: “Bizi içeri sokabilecek tek kişi olduğu için.”

AJAN A: “Ne yaptığımız hakkında en ufak bir fikri bile yok!”

AJAN B: “Mesele de bu değil mi zaten? Ajanlarımız alışılmışın dışında insanlar.”

AJAN A: “Bizimki gibi bir işin altından kalkabileceğinden şüpheliyim demek istemiştin.”

AJAN B: “Eh, daha iyi bir seçeneğimiz olduğu söylenemez.”

AJAN A: “CIA bu hamlemizden hiç hoşlanmayacak.”

AJAN B: “Biz ████████ Grup’uz. Hiçbir hamlemizden hoşlanmıyorlar ama kapımıza gelmekten de geri durmuyorlar. Çok komik değil mi?”

AJAN A: “Hem de nasıl.”

AJAN B: “Bu onayını aldığım anlamına mı geliyor?”

AJAN A: “Öyle olsun. Ama bana borçlusun.”

AJAN B: “Bu sefer ne istiyorsun?”

AJAN A: “Şehirdeki en iyi akşam yemeğini.”

AJAN B: “Orleana mı?”

AJAN A: “Naka.”

AJAN B: “Naka’da yer bulmayı başarırısam işimden istifa ederim.”

AJAN A: “Winter Young gerçekten bu işin altından kalkabilirse asıl ben istifa ederim.”

1

Saplantıya Sürükleyenler

Sokak lambalarının ışıkları altında otopark boyunca ilerlerken pürüzsüz yüzeyinde hipnotize edici şekiller oluşan arabanın göze çarpan hiçbir özelliği yoktu.

Aracı diğerlerinden ayıran tek şey, onu takip eden, her ikisi de güvenlik personeliyle dolu iki siyah SUV'du. Mini karavan, yerinde duramayan doksan bin hayranın toplandığı ön taraftaki barikatlardan kaçınıp stadyumun arka tarafına yaklaşırken neredeyse hiç ses çıkarmıyordu.

En öndeki arabanın karartılmış camlarının ardında bir bacağı tembelce ötekinin üzerine atmış, çenesini düşünceli bir tavırla eline yaslamış hâlde uzaktaki insan kalabalığını izleyen zayıf bir figür oturuyordu.

İlk bakışta genç adamın üzerinde pahalı giysiler olduğunu söylemek zordu. Kıyafetleri –görünürde hiçbir logosu olmayan siyah eşofman takımı– oldukça sıradan görünüyordu. Fakat yakından bakıldığında önce dikişler boyunca elle işlenmiş detaylar, özel siparişe yapılmış kumaşın kalitesi, sonra da parmaklarındaki, biri minik siyah elmaslarla bezenmiş, diğeryse platin bandın üzerine kendi logosu –kulakları kırık bir kalbin iki yarısını oluşturacak şekilde tasarlanmış tavşan kafası– kazınmış ince yüzükler fark ediliyordu. Ayağında modaevinin doğum gününde ona hediye ettiği kişiye özel Gucci spor ayakkabıları, yüzün-

deyse fotoğrafları internete düştükten sonra bir saat içinde tüm dünyada tükenecek olan pembe camlı güneş gözlükleri vardı.

Üzerindeki kıyafetler ilk bakışta dikkat çekmeyecek olsa bile geri kalanı için aynı şey söylenemezdi.

Winter Young –dünyanın en ünlü süperstarı ve kimsenin ağzından düşmeyen genç adam– o kadar göz alıcıydı ki gerçek olduğuna inanmak gücüdü. Işığın altında mavi renkte parıldayacak kadar gür, simsiyah dağınık saçları, ön kolları boyunca uzanıp sol bileğine dolanan bir yılan başıyla son bulan geometrik şekilli dövmesi, uzun siyah kirpiklerle çevrili koyu renkli, çekik gözleri, gizemli bir zarafetle dolu hareketleri ve bir an utangaçken bir diğerk anda yaramaz ifadesiyle sokaktaki herkesin başını döndürecek çarpıcı bir duruşu vardı. Fakat her şey dış görünüşünden ibaret değildi. Tarafsız bir gözle bakıldığında pek çok insan göz alıcı sayılabilirdi fakat bazı yıldızlar tam olarak anlaşılmayan bir nedenden öyle parıldardı ki insanları saplantıya sürüklerdi. Dünya onları bir kez gördü mü bir kez daha görebilmek için yeri yerinden oynatırdı.

Winter, bir yandan pencereye bakıp camdaki yağmur damlalarını ve onlara çarpıp kırılan milyonlarca rengi incelerken, bir yandan da yeni bir melodi üzerinde çalışan zihninin ürettiği deneysel nakaratı mırıldanıyordu. Yanı başındaki menajeriyse başını telefonuna gömmüştü.

“Alice fotoğraf çekimini yarın sabah altı buçuğa alırsa,” dedi kadın, “beş gibi yediğin on beş dakikalık kahvaltıyla idare edebilir misin? Bir şey söylemezsen evet dediğini varsayacağım. Elevate’in CEO’sunun çağrısına dönmeyi de unutma; Bayan Acombe yakında çıkacak yeni tasarım spor ayakkabılarını tanıtmak için sana teklifte bulunmak istiyor. Ah, bir de New York’taki programını kısaltmak istiyorsan bunu şimdi söyleyen iyi olur.” Arabanın karartılmış camlarından içeri süzülen stadyum ışıkları kadının koyu renkli teni ve yeşil camlı gözlüklerinin üzerine düşüyordu ve arka plandaki yağmurun gürültüsüne karışan sesinde onunla yaptığı tartışmaları kazanmaya alışkın birinin tınısı

vardı. “Turnen Ricky Boulet’inkiyle çakışacak ve hayatımın bir saatini menajeriyle neden” –gözlerini devirirken sesini abartılı bir hâle getirdi– “*onun hafta sonunu çaldığımızı tartışarak geçirmeyi hiç istemiyorum.*”

“Tarihleri kısaltmak istemiyorum,” dedi Winter, gözlerini camdan ayırmadan.

Claire telefonunun üzerinden şüphleyle ona baktı. “Kimse New York’ta dört gün üst üste konser vermiyor.”

Genç adam, kadına bakmadan elini ona doğru uzattı. “Bütün biletlerin tükeneceğini sen de biliyorsun.”

Kadın, beşlik çakması için uzattığı elini hafif bir tokatla savuşturdu. “Kastettiğim şey tabii ki sağlığın, ünün değil. Lütfen beni sahnede tekrar bayılmanla uğraşmak zorunda bırakma.”

Winter sonunda başını ona çevirip kadına yan yan bakarak gülümsedi. “Beş yıla rağmen bana hâlâ güvenmiyorsun demek.”

“Hem de hiç. Bugün öğle yemeği yiyip yemediğinden bile emin değilim.”

“Üç *churros* sayılır mı?”

Kadının yüz ifadesi sertleşti ve botuyla genç adamın bacağına dürttü. “Winter Young. Sırf boş kalori almayasın diye sana sandviç almıştım.”

Genç adam başını koltuğa yaslayıp gözlerini kapattı. “Bu ne cüret. *Churros* mükemmel bir yiyecek ve onlara haksızlık etmene göz yummayacağım.”

Kadın uzun zamandır tükenmenin eşiğindeki sabrını korumak için derin bir iç çekti. “Keşke bu kadar çok çalışmayı bırakıp bir kez olsun kendinle ilgilensen. Yürüyüşe, randevulara çıksan. Hiç değilse arada sırada kaçamak yaptığın birileri olsa. Gözüne kestirdiğin biri var mı, menajerleriyle konuşmamı ister misin?”

Bunu düşünmek bile genç adamı yorgun düşürdü. Bu konuşmayı daha önce de yapmışlardı ve kendini tekrar açıklamaya niyeti yoktu. Anlamsız bir sürü gecenin ardından kaçamaklardan nefret etmeye başlamıştı ve biriyle sevgili olmanın beraberinde getireceği onca dertle uğraşma düşüncesi bile onu huzursuz edi-

yordu. Son ayrılığında o zamanki kız arkadaşı ona peşindeki baskın ordusunun onu *çekilmez* hâle getirdiğini söylemişti.

Fakat Claire'e bunları söylemek yerine omuz silkip, "İlgimi çeken kimse yok," demekle yetindi.

"Dünyadaki tek ilgi çekici insanın kendin olduğunu mu söylüyorsun?"

"Aksi kanıtlanana kadar öyle."

"Bana kalırsa aksi bu arabanın içinde kanıtlandı bile."

Winter sahte bir acıyla elini kalbine götürdü.

"Ayrıca," diye devam etti Claire, "konu birinin ilgini çekmesi değil. Birini bul ve ikiniz de bedava reklamın ve biraz eğlencenin tadını çıkarın."

"Öyle mi? Ben de konunun aşk olduğunu sanıyordum."

"Ah, Winter." Claire başını iki yana salladı. "Daha on dokuz yaşındasın ve çoktan aşktan vazgeçmişsin."

"En iyisinden öğrendim. O magazin editöründen ayrıldığın-
dan beri biriyle görüştün mü?"

Clarie dudaklarını büktü. "Suzan'la teknik olarak ayrılmış sayılmayız."

Winter ona sert bir bakış attı. "Doğru ya. Alt tarafı iki yıldır konuşmuyorsunuz."

"Konuyu değiştirme. *Senin* aşk hayatını düzeltmeye çalışıyorsun."

Genç adam ona muzip bir gülümseme gönderdi. "*Seni* seviyorum ya işte."

Kadın küstah bir tavırla elini salladı. "Şu kullandığın cazibeyi görüyor musun? Neden ondan biraz faydalanmıyorsun?"

Winter küçük bir kahkaha atmaktan kendini alamadı. Bir zamanlar öğle yemeği saatlerini tek başına geçiren, dersten sonra boş spor salonunda koreografi provaları yapan, kâğıtlara aklına gelen melodileri karalayıp hayaller kuran, sırık gibi uzuvları ve kötü bir saç kesimi olan garip görünümlü, pek de popüler sayılmayacak bir lise birinci sınıf öğrencisiydi. Daha sonra Ricky Boulet'in –o zamanlar dünyanın en popüler yıldızının– yanında

dansçı olma fırsatını kıstırmıştı. Winter'ın, Ricky'nin açılış konserindeki performansı o kadar olağanüstüydü ki videosu bir gecede tıklanma rekorları kırmıştı.

O zamanlar bir menajerlik şirketinde çalışan hırslı bir genç kadın olan Claire, videonun ardındaki potansiyeli görmüş ve onu herkesten önce kapmak için ertesi sabah Winter'a ulaşmıştı. Genç adam son on yılın en iyisiydi; kadın da başarısının rehberi idi. Hayat Winter'ı dansçılıktan albüm anlaşmasına ve tarihin en büyük pop kariyerlerinden birine savururken ikisi birlikte zirveye yükselmişti.

Günün birinde ünlü olacaksın, diye alay etmişti onunla abisi Artie, Winter henüz on iki yaşında ilk kez şarkı yazmaya başladığı sıralarda.

Winter gülüp geçmişti. *Çok iyimsersin.*

İyimserlik benim gizli gücüm, demişti Artie, ona gülümseyerek. Sonra da birden ciddileşmişti. *İçin içine sığmıyor. Daha büyük ve daha iyi bir şeyin ileride seni beklediğine inanıyorsun.*

Winter'ın parmakları dalgın dalgın telefonunda geziniyordu. Ekranı kaydırıp kilidi açtığını fark etmesi vakit aldı, hemen ardından rehberinden kardeşinin adını bulup kaydırmaya devam etti.

Artemis Young.

Winter ekrana bakmaya devam ederken birlikte geçirdikleri son günü hatırladı. Aralarında on iki yaş fark olan iki erkek kardeş, bir iskelenin kenarına oturmuş okyanusun içine doğru batıyormuş gibi görünen güneşi izliyordu. Saçları tuz ve rüzgârdan kabarmıştı. Mavi ve sarı renkli şeritlerle aydınlatılmış uzaktaki dönme dolabın ışıkları yüzlerine yansiyordu. Denizin kokusu hâlâ burnundaydı, kardeşinin profiline bakıp tüm kalbiyle Artie'nin ertesi sabah tekrar gitmemesini dilediğini dün gibi hatırlıyordu.

Tüm hayatını arayarak geçirme, tamam mı? demişti Artie. Winter'ın çekik gözlerinin aksine koyu renkli yuvarlak gözleri,

alnına dökülen dalgalı, gür siyah saçlarıyla Winter'a o kadar benzemiyordu ki kimse kardeş olduklarını tahmin edemezdi.

Ne demek istiyorsun? diye sormuştu Winter.

Bazen istediğin şeye zaten sahipsin demek istiyorum. Sadece he-nüz bunun farkında değilsindir.

Winter tam anlamıyla onunla aynı fikirde olmasa da abisinin sözlerini başıyla onaylamıştı. Bu kardeşi için söylemesi kolay bir şeydi. Artie, annelerinin ilk evliliğinden doğmuş, titizlikle planlanmış, gözde oğluydu. Winter ise bir kazaydı, pişmanlıktı, ikinci evliliğinde yapılmış bir hataydı. Belki de Artie'ye, Winter'ın günün birinde ünlü olacağını düşündürten buydu. Winter'ın ilgi istediğini, her gün her dakika sevgiye aç olduğunu, bunun peşinde dünyanın öbür ucuna kadar gideceğini biliyordu. Artie o zamanlar bile bunu anlamış ve ona acımişti.

Winter daha sonra omuzlarını silkmişti. *Tek isteğim senin gibi olmak*, demişti abisine.

Artie, Winter'ın daima taklit etmeye çalıştığı derin, gırtlaktan gelen bir sesle gülmüştü. *Kendin ol, Winter. İyi biri ol.*

Artie, Barış Gönüllüleri için çalışıp ölürken, Winter sığ bir süperstara dönüşmüş ve yaşamaya devam etmişti. Sonunda iyi olan asla kazanamamıştı.

Geçmişin anısı, kafasında çalıştığı melodiyi de yanına alarak kaybolup gitti. Winter telefonunu bırakıp elini salladı. Yine de parmakları kasılmaya devam ediyordu. Abisinin numarasını neden sakladığını bilmiyordu. Artie gitmişti. Numarayı çevirecek olsa hattın öteki ucunda sadece bir yabancı olacaktı.

Sonunda arabaları stadyumun arka girişinde durdu. Güvenlik görevlilerinden oluşan bir ekip barikatların önündeki yerlerini çoktan almış, ancak bu bile arabadan stadyumun kapısına kadar uzanan yolun her iki tarafına toplanmış büyük hayran kitlesini caydıramamıştı. Sayıları yüzleri aşıyor olmalıydı. Winter ellerindeki pankartlardan birkaçını tanıdı, içlerinden bazıları günün erken saatlerindeki ses kontrolüne katılan hayranlarıydı.

“Neşelen biraz,” dedi Claire, Winter’a, ikisi de koltuklarında doğrulurken. “Hepsinin dudaklarını uçuklatmak üzeresin.”

Winter kafasındaki düşünceleri rüzgârda uçuşan bir gömleğin etekleriymiş gibi bir kenara tıkıştırırken kendine nerede olduğunu ve insanların ondan kim olmasını beklediğini hatırlattı. Derin bir nefes alıp Claire’e göz kırptı. “Ben hep neşeliyim,” diye karşılık verdi.

Yumruklarını tokuşturdular. Korumalardan biri kapıyı açtığında Claire ona sırtını dönüp arabadan indi.

Kalabalık, yüzüne aşına oldukları kadını görünce bunun ne anlama geldiğini bildiğinden tezahürata başladı. Winter indiğindeyse tezahüratlar çığlık patlamalarına dönüştü.

Soğuk yağmur damlaları yüzüne çarpıyordu. Kör edici ışıkların parıltısı gözünü aldığı anda kalabalığa gelişigüzel bir bakış attı ve kendine doğrultulmuş bir telefon deniziyle karşılaştı. Heyecanlı bağrışlar da kaosa katıldı.

“Winter, Aman Tanrım, aman Tanrım, WINTER!”

“WINTER!!!”

“BURAYA BAK, WINTER!!!”

“SENİ SEVİYORUM, WINTER!!!”

Yağmurdan sırlıslık olmuş saçlarına bakılırsa belli ki saatlerdir burada bekliyorlardı. Korumaları onu stadyuma giden yolda ilerletirken çılgınca el sallıyorlardı, hemen ardından Winter parmaklarını dudaklarına götürüp hepsine hızlı bir öpücük attığında çığlıklar yükseldi.

Yürümeye devam ederken dört bir yanı uzatılan posterler, kalemler ve çaresizce uzanan ellerle doluydu. Bir düzine güvenlik görevlisi onları geri püskürtmeye çalışsa da Winter çevresindekileri durmaya zorlayıp barikata yaklaşarak posterlerin bazılarını hızlıca imzalamayı ihmal etmedi. Korumalarından biri onu uzaklaştırırken küçük bir kıza imza vermek üzereydi.

“İçeri girmeliyiz, Bay Young,” dedi adam, başını iki yana sallayarak.

Winter arkadaki girişe doğru götürülürken kıza özür maiye-

tinde bir bakış attı. Kapının arkalarından kapanmasıyla yağmurun sesi ve çığlıklar bıçak gibi kesildi.

Önünde yürüyen Claire adımlarını yavaşlatıp ona ters bakışlar attı. “Bunu konuşmuştuk,” dedi. “Birkaç posterden zarar gelmeyeceğini düşündüğünü biliyorum ama bu güvenli değil.”

Winter kaşlarını çattı. “Hadi ama. Saatlerdir yağmurun altında bekliyorlar. Hiç değilse onlar için bir çadır kuramaz mıyız?”

“Hallederim,” dedi Claire omzunun üzerinden, stadyum koridorlarında ilerlemeye devam ederlerken.

Winter eşofmanının cebinden küçük bir not defteri çıkardı. İçi karaladığı şarkı sözleri, yarım kalmış şarkı köprüleri, hoşuna giden sözler ve yapımcılarına dinletmek istediği nakaratlarla dolu bu defteri yanından hiç ayırmazdı. Bu sefer aceleyle boş bir sayfaya imza atıp kâğıdı yırtarak en yakınındaki korumasına uzattı.

“Dışarıda bekleyen mavi yağmurluklu küçük kız için,” dedi. “Lütfen.”

Koruma ona hafifçe gülümseyip başını salladı ve kâğıdı elinden aldı.

Winter, adamın gidişini boş gözlerle izledi. Kısa süre öncesi ne kadar hayranlarıyla tek tek konuşarak saatler geçirebiliyor ve ona gösterdikleri sevgiyle yanlarından yepyeni biri gibi ayrılabilirdi. Bu aceleci, ruhsuz rutine ne zaman geçtiklerini tam olarak anımsayamıyordu. Koruması köşeyi dönüp gözden kaybolana dek onu izledi ve koridorda ilerleyen Claire’in peşine takıldı.

Makyaj sandalyeleri ve üzeri atıştırmalıklarla dolu masa yüzünden tıklım tıklım kulise vardıklarında, Claire sonunda onu yalnız bıraktı. Winter kaslarının ısınıp gevşediğini hissedene kadar birkaç hızlı esneme hareketi yaptı. Hemen ardından masanın başına geçip gönülsüzce atıştırmalıkları kurcaladı. Midesi gurulduyordu. Claire haklıydı, karnını sadece *churros* ile doyurmamalıydı ama iş işten geçmişti ve açlıktan midesine kramp girmesini istemiyordu.

Birisi göğsünü sertçe ittiğinde gözlerini kruvasandan yapılı-

miş sandviçlerle dolu tabaktan ayırmayı henüz başarmıştı. Homurdanıp kafasını çevirdi. Yanında kahverengi tenli, yakışıklı, koyu renkli gür buklelerini bir saç bandıyla geriye atmış bir genç adam duruyordu ve gözleri kurabiye tabağına kenetlenmişti. Leo.

“Bir şey yemeyeceksen,” dedi, “en azından kenara çekil de ben yiyeyim.”

Winter gözlerini devirip bir adım geriye çekildi. “Biraz daha erken yemen gerekmez miydi? Konsere bir saat kaldı.”

Leo tabağına yaklaşıp bir kurabiye aldı ve sorusunu yanıtlamadan önce yarısını ağzına tıktı. “Yemek konusunda bana tavsiye verecek son insan sensin,” dedi. Tam ellerini gömleğine sileceği sırada çoktan sahne kıyafetlerini giydiğini ve makyajının yapıldığını hatırlamış olmalıydı ki bir anlığına duraksadı. Hemen ardından ellerini yanlarından geçen uzun boylu siyahi adamın üzerine sildi. İsmi Dameon’dı.

Dameon kaşlarını çatarak Leo’ya döndü. “Benimle dalga mı geçiyorsun?”

Leo omuzlarını silkti. “Daha giyinmemişsin.”

“Bu üzerimdekini sevmediğim anlamına gelmiyor.” Dameon, Leo’nun, sol koluna bıraktığı yağ izine bakıp başını iki yana salladığında rastaları etrafa savruldu. Hemen ardından bakışlarını Winter’a çevirdi. Konsere bir saat kalmış olmasına rağmen korumayı başardığı dinginliği Winter’ı rahatlatıyordu. “Prova odasına gidiyorum. Sahneye çıkmadan önce her şeyin üzerinden bir kez daha geçmek ister misin?”

Winter iç çekerek bakışlarını atıştırmalık masasından uzaklaştırdı ve başını iki yana salladı. “Hayır, birazdan giyinmem gerekiyor,” diye yanıtladı Dameon’ın sorusunu. “Siz gidin.”

Yürümeye başladıklarında Leo, elini Dameon’ın omzuna koydu. “Tatmin olman için daha kaç prova yapman gerek?”

Dameon omuzlarını silkti. “Her şeye yarım vuruş geç kalmayı bıraksan yeter.” Omzunun üzerinden Winter’a dönüp genç adama gülümsedi. “Sahne görüşürüz.”

Winter ona el sallayarak karşılık verdi ve bir süre daha onları izledi. Asıl kaos bundan sonra başladı. Makyözler ve tasarımcılar etrafında dört dönerek gündelik kıyafetlerini ışıltılı sahne kostümüne dönüştürdüler. Bu sırada dışarıdaki arena akın akın gelen hayranlarla doluyordu. Winter koridorun sonundaki odada, stadyumun merkezinden uzakta olsa bile alkışların ve tezahüratların titreşimini hissedebiliyor, yükselip alçalan seslerini duyabiliyordu.

Vakit nihayet gelip çattı. Winter bir yandan koridorda yürüyüp bir yandan da kulaklığını ve ağzına doğru kıvrılan küçük mikrofonunu düzeltirken korumaları dört bir yanını sarmıştı. Arenayı doldurmuş hayranlarının heyecanının, içindeki ateşi körüklediğini ve daha bir saat öncesine kadar sahip olmadığını sandığı gücü ortaya çıkardığını şimdiden hissedebiliyordu. Artık attığı adımlar kendinden daha emindi ve genç, kendinden şüphe eden –yıllar önce limanda oturmuş, Artie’yle kahkahalar atan– hâli, dünyanın geri kalanına gösterdiği özenle hazırlanmış versiyonun –çekici bir gülümsemeyle kıvrılmış dudaklarının, kendini kısımaya alıştırdığı koyu renkli gözlerinin, kasıntı adımlarının, hipnotize edici bir zarafetle hareket eden vücut hatlarının– ardına saklanmıştı.

Arena yükselen müzik sesiyle doldu, ritmin basları o kadar güçlüydü ki yer sarsılıyordu. Hayranların çığlıkları bir yükselip bir alçalıyordu. Winter eğilip sahnenin arkasındaki paravanın altından geçti ve belirlenmiş yerine ulaşana dek sessizce ilerledi. Yerine ulaştığında çalışanlar çömelip bedenini aceleyle bir dizi kayışa bağlamaya başladılar. Aldığı talimatlara harfiyen uyarak uzuvlarını ona söyledikleri şekilde hareket ettirdi ve çalıştıklarından emin olmak için cihazları kontrol etti. Yıllardır aynı şeyi yapıyordu. Mekanik bir şekilde düşünmeden hareket ediyordu.

Hiç değilse ekibi geride kalmış, onu yalnız bırakmıştı. Başını yere eğip olacıklara hazırlandı.

Sahneye çıkacağı ânı müjdeleyen ritim duyuldu.

Üzerinde çömeldiği platform yükselerek onu ana sahneye çıkardı.

İzleyiciler çığlıklara boğuldu. Winter'ın kollarını ve bacaklarını saran kayışlar aniden yukarı çekildiğinde etrafında dönerek havaya fırladı. Ritim değiştiğinde kayışlar da alçalmaya başladı. Neon ışıklarla aydınlatılan devasa tavşan logosunun arkasına dizilmiş dansçıların önüne yumuşak bir iniş yaptı.

Kalabalıktan coşkulu çığlıklar yükseliyordu. Winter gözlerini kapatıp onu sarmalayan sevgi dalgasını içine çekerek derin bir nefes aldı. Gerçekten arzuladığı şey, dünyayla gerçek, heyecan verici bir bağlantı hissettiği tek an işte *buydu* ve buna asla doymuyordu.

Bir elini havaya kaldırdı.

"*Hazır mısınız?*" diye bağırdı tüm gücüyle.

Seyirciler de aynı coşkuyla ona karşılık verdi. Başını yukarı kaldırdı, duman ve sisle kaplanmış sahnenin ortasında bir hayalet gibi görünüyordu ve ilk şarkısına başladı.

Her zaman olduğu gibi konserin geri kalanı bir bulanıklıktan ibaretti.

Yeniden sahnenin altına indiği an bir düzine insan etrafını sardı. Hepsi tebrikler yağdırıp elleriyle omzunu sıvazlarken onlara uyuşmuş vaziyette gülümsedi ve kayışları vücudundan çıkaran adama teşekkür etti. Üzerine çöken konser sonrası sersemliği omuzlarına bir yük binmiş gibi hissettiriyordu. Sahnedен inmesinin üzerinden uzun zaman geçmesine rağmen devam eden tezahüratların ve hep bir ağızdan şarkı söylemeye devam eden hayranların neden olduğu yerdeki sarsıntıları hissedebiliyordu.

İyi iş çıkarmıştı. Damarlarında akan adrenalinin azalıp yerini kemiklerini sızlatan büyük bir yorgunluğa bırakmaya başladığını hissederken bile bunu düşünmek yüzünü kızartıyordu. Saatler önce geçtiği koridorda ekibini takip ederken stadyumun

uğultusu giderek azaldı ve bir arka plan gürültüsüne dönüşüp ayakkabılarının çıkardığı yankılara eşlik etmeye başladı.

Claire'in yanında olduğunu fark etti. Ne zaman geldiğini hatırlayamıyordu. Ona gülümsese de Winter, kadının gözlerindeki endişeyi görebiliyordu. Konserin hemen ardından nasıl hissettiğini biliyordu.

"Harika bir konserdi," dedi ona. Winter'ı koridorda ilerletirken soğuk parmaklarını koluna doladı.

"Geldi mi?" diye sordu Winter.

Claire ona dönüp başını iki yana salladı. Kimi kastettiğini sormasına gerek yoktu, annesini sorduğunu biliyordu.

Winter yüzündeki donuk ifadeyle başını salladı. "Arabasının garaj yolunda durduğundan, evde güvende olduğu ve havalimanında mahsur kalmadığından emin olmak için birini gönderebilir misin?"

"Elbette, hallederim," dedi Claire, onu rahatlatarak.

Yanlarından geçen dans ekibi Winter'ı gördüklerinde tezahürat etmeye başladı. Dameon ve Leo ellerini havada çırparak yanından geçtiğinde onlara baktı.

"Akşam yemeği, senin odanda!" diye bağırdı Leo. "Oteldeki tüm şampanyaları alacağız!"

Dameon yüzündeki sırıtişla sakın ruh hâlini koruyordu. Gözleriyle Winter'ı takip ediyor, sessizce onu inceliyordu. Winter'la ilgili diğer her şeyi daima fark ettiği gibi, yüzündeki ifade de gözünden kaçmamış gibiydi fakat bir şey söylemedi.

"Acele etme!" diye bağırdı Winter'a.

Winter'ın minnet dolu gözleri bir an için Dameon'ın kilere kilitlendi. Hemen ardından genç adam, Leo'yla birlikte gözden kaybolup koridordaki insan seline karışarak arka çıkışa doğru ilerledi. Winter ise Claire'i kulise kadar takip etti.

"Biraz yalnız kalıp dinlen," dedi Claire. "Ama biz kapıları açmadan çok önce buradan çıkmış olmanı istiyorum. En fazla on dakikan var. Anlaştık mı?"

Winter ona sırtıp alnını sildi. Eline kimin bir havlu tutuşturduğunu bile bilmiyordu. “Anlaştık.”

Claire genç adamın çenesini sıkıca kavrayıp nazikçe salladı. “Ve Tanrı aşkına, bir şeyler ye.”

“Söz veriyorum,” dedi Winter.

Claire onu bırakıp dışarı ıktı.

Kulis artık bomboştu. Winter, kendini içeride dolaşıp masaların ve boş makyaj sandalyelerinin yanından geçerken buldu. ılık atan on binlerce insanın ardından sessizlik bunaltıcı geliyordu.

Yaklaşık bir saat içinde medyaya yepyeni manşetler dışecek-ti. Yeni konserinin nasıl getiğı, nasıl görünüp hangi markaları giydiğıne kadar, savaş ve protesto haberlerinin hemen yanı başında yaklaşan turnesinin biletlerinin karaborsada kaç bin dolara satılacağını yazacaklardı. Yeni söylentiler ve dedikodular başla-yacaktı. Dameon ve Leo’yla planladıkları geç akşam yemeğini yiyip gecenin en güzel kısımlarını konuşarak vakit geçirecekti. Sonra da bir başına, yorgun argın yatağına uzanıp gözüne bir damla uyku girmeden yatacak ve nabzına ayak uyduran ruhu-nun zayıf atışlarını hissedecekti.

Masalardan birinin üzerine eğilip başını eğdi. Terden ıslan-mış sa tutamları gözlerinin önüne dışüyordu. Nedense düşünceleri girişin dışına toplanmış, arabadan inmesini bekleyen sırlıslıkla hayranlarının görüntüsüne kaydı. Üzerine bir şeyler karaladığı kâğıt parçası uğruna yağımurun altında titreyen kü-çük kızı dışündü.

Not defterine yazdığı son şarkı sözü zihninde yankılandı.

Çünkü burada ne işim var? Hepimiz burada ne yapıyoruz?

Onca insan onu görmeye gelmiş, gübela kazandıkları parayı ona verip bu büyülü hayatı ayaklarının altına sermişti. Peki kar-şılığında Winter onlara ne vermişti? Bir zamanlar onlara önemli bir şeyler sunduğunu hissedirdi; müziğini, performansını, kal-bini. Canlarını sıkın şeyleri unutmalarına yardımcı olabilecek bir şeyler. Fakat şimdi bunlardan ziyade... eh, tam olarak ne his-

settiğini o da bilmiyordu. Birbirinin aynısı röportajlar ve kalın barikatlar. Toplantılar ve avukatlar. Onu sevdiklerini düşünen ama onu hiç tanımayan hayranlar. Artık ezberlediği sonu gelmez rutin: Uyan, makyajını yaptır, insan içine çık. Kameralara poz ver. Aynı soruları cevapla. Aynı fotoğraflar için gülümseme provası yap. Bir otel odasında yemek yiyip uyu.

İlerlemek ve *hayatta kalmak* için ihtiyaç duyduğu sevgiden her geçen gün daha da uzaklaşıyordu. Yaptığı şey aynı mıydı, hâlâ sevginin bir ifadesi miydi? Yoksa her şey yalnızca işten mi ibaretti? Dünyanın ona duyduğu hayranlığı hak ediyor muydu? Çaresizce arzuladığı sevgilerini hak ediyor muydu?

Bundan hiçbir zaman emin olamıyordu. Tıpkı annesinin onun varlığını hatırlayıp hatırlayamayacağından, ilaçlarını almayı ne zaman unutabileceğinden, başarılarıyla gurur duyup duymadığından ya da onu sevip sevmediğinden asla emin olamadığı gibi.

Tıpkı ölen kişinin neden kardeşi olması gerektiğinden asla emin olamadığı gibi.

Ah, *Winter*, demişti Artie şefkatle, başarısız geçen bir seçmenin ardından, *Önemli biri olmak için ünlü olmana gerek yok.*

Ancak *Winter*, ünlü olmadan nasıl önemli biri olacağını bilmiyordu.

Artie dünyayı daha iyi hâle getirecek bir amaç uğruna canını vermişti. Peki ya *Winter* ne veriyordu?

Birden bunlara daha fazla katlanamadığını hissetti. Konserin coşkusu kaybolup gitmiş, geriye sadece yorgunluk kalmıştı. Daima içini kemiren huzursuzluk yerinde durmuyor, durmaksızın şu anda olduğundan daha iyi bir insan olan ulaşılamaz versiyonuna doğru çekiliyordu.

Ona ulaşabilmeyi bir başarsa değerli biri olacaktı. Mutlu olacaktı.

Ama yapamıyordu. Sadece bir otel odasına kaçıp saklanmak istiyordu. Belki Dameon ve Leo'yla yiyeceği akşam yemeğini de ekerdi. Claire ona on dakika vermişti, kafasını duvardaki saate çevirdi.

“Beş dakika,” diye mırıldandı.

Yeterince uzun süre geçmişti. Onu tanıyordu, arabalar muhtemelen çoktan hazırlanmış, onu bekliyordu. Doğrulup bir elini dağınık saçlarında gezdirdi. Sonra da dışarı çıkıp koridorda, sahneden uzağa ilerlemeye başladı.

Korumaları henüz onu almaya gelmemişti; belki de çok erkendi ve hepsi arkadaki girişin yakınlarında bir yerde bekliyordu. Koridorda tek başına ilerleyip stadyumun arkasına açılan küçük, göze çarpmayan bir kapıya ulaştı.

Winter soğuk, ıslak geceye adım attı. Çıkar çıkmaz gözleri hemen girişte bekleyen parlak, siyah renkli bir SUV’a takıldı. Araca doğru ilerlerken kapı onun için otomatik olarak açıldı ve soft iç mekânı gözler önüne serdi.

Winter, içeri girerken minnettarlığın etkisiyle belli belirsiz iç çekti. Claire konser sırasında arabaları değiştirmiş olmalıydı. Oturduğu arabanın karartılmış camlarında rahatlatıcı bir okyanus manzarası videosu oynuyordu, diğer arabanın böyle bir özelliği olmadığına emindi, dahası tam da ideal sıcaklığa gelecek şekilde ısıtılmış deri koltukları vardı.

Otomatik kapı arkasından kapanıp onu içeri hapsetti. Hemen ardından da araba hareket etti.

Bir şeylerin yolunda olmadığını tam da bu sırada fark etti. Gölgelerin içinde, yanı başında oturan kadın Claire değildi. Şoför koltuğundaki adamı da tanııyordu.

Winter gözlerini kırptırdı. “Yanlış arabaya mı bindim?” diye sordu.

“Tam da olmanız gereken arabadasınız,” diye yanıtladı kadın.

Ve o anda Winter kaçırıldığını anladı.

Dünyanın Gölgeleeri Arasında Gezinenler

Winter, kendini sakinleştirep hemen paniğe kapılmaya karar verdi. Daha önce de sürücüsünü tanımadığı ya da herhangi bir nedenden aceleyle yola çıkmak zorunda kalan pek çok siyah SUV'a binmişti. Claire'in her zaman ona her şeyi anlatacak vakti olmuyordu ve yıllar içinde önce arabaya binip sonra sorularını sormayı öğrenmişti.

Belki bunun da mantıklı bir açıklaması vardı.

Fakat jilet gibi takım elbiseler giyinmiş olan şoför ve kadına dair farklı bir şeyler vardı. Winter altıncı hissinin ensesindeki tüyleri diken diken ettiğini hissetti.

"Otele mi dönüyoruz?" diye sordu.

Sorusunu cevaplamadılar. Camlarda oynamaya devam eden dingin okyanus videoları, Akdeniz kıyısında ilerliyorlarmış hissiyatı yaratıyordu. Yalnızca ön camdan dışarıyı görebiliyordu. Yanlış çıkışa doğru gidiyorlardı.

"Arabayı durdurun lütfen," dedi Winter bu sefer.

Yine bir cevap alamadı.

Artık başının dertte olduğundan emindi. Hayatı boyunca bindiği arabaları süren hiçbir şoför isteklerini geri çevirmemişti. Fakat adam yoluna devam ediyordu, bakışları stadyumun en

ucundaki kapılara kilitlenmişti. Adamın kaşları o kadar gür, o kadar kalındı ki önünü görebilmesi bir mucize olmalıydı.

“Arabayı durdurun,” dedi Winter bir kez daha, bu kez daha sert bir tonla. “Ve beni hemen indirin.”

“Üzgünüm ama bunu yapamayız, Bay Young,” dedi adam omzunun üzerinden. Sokak lambasının ışığı kısa sakalını aydınlatıyordu.

Kaçırılıyorum. O gün nihayet gelip çattı demek. Bu düşünceyle Winter’ın kanı donmuş bir nehir gibi buz kesti. Böyle bir ihtimal her zaman vardı ve Claire’in onun güvenliği konusunda parano-yaklık etmesinin gerçek nedeni buydu. Hızlanan nabzının sesi kulaklarında uğulduyordu. Bu yüzden mi korumalarından hiç-biri ortalıkta yoktu? Bu insanlar onlara bir şey mi yapmıştı?

“Nedenmiş o?” diye sordu Winter, sesini elinden geldiğince sakın tutmaya çalışarak. Bir yandan da elini kapının üzerinde gezdirip kilidi arıyordu.

“Hepsi sürücü panelinden otomatik olarak kilitleniyor,” dedi yanında oturan kadın. Bir eliyle mavi başörtüsünü hafifçe kenara çekip sakın, çökük gözleriyle ona baktı.

Winter elini kapıdan çekip bu sefer de telefonuna uzandı, acil arama özelliğini kullanmaya hazırды. “İstedığınız şey fidyeyse,” dedi alçak sesle, “menajerime ulaşın. Ama söylemedi demeyin, Claire bunu hiç de hoş karşılamayacaktır ve onu kızdırmayı hiç ama hiç istemezsiniz.”

“Fidye istemiyoruz. Peşinde olduğumuz şey para değil, Bay Young.” Kadın başıyla elini işaret etti. “Telefonunuzu çıkarmaya hiç zahmet etmeyin. Zaten burada çekmeyecektir. Sadece AA için buradayız.”

Winter’ın telefonuna uzattığı eli birden durdu. “Ne için?” diye sordu.

Kadın umursamaz bir tavırla elini havada salladı. “Araçla alım. Bir toplantı için. Yalnızca birkaç dakikanızı alacağız.”

Birden adam kaçıranlardan çok... avukat gibi konuşmaya

başlamışlardı. Winter kadına kaşlarını çatdı, sinirlenmeye başlıyordu. “Birkaç dakika mı? Ne oluyor burada? Siz kimsiniz?”

Stadyum kapılarından çıkmış caddeye doğru ilerliyorlardı. Kadın cebine uzanıp bir şey çıkardı. Winter bir an için kadının silahını elinden zorla almak zorunda kalıp kalmayacağını merak edip gerildi, fakat hemen ardından kadın ona bir rozet uzattı ve kimliğini gösterdi.

“Sauda Nazari, Panase Grup,” dedi.

Winter başını iki yana salladı. Yüreği hâlâ ağzındaydı ve durumunu anlamaya çalışarak gözlerini kırıştırdı. “Ne?”

“Panase Grup. Panase, her derde deva—”

“Panase ne demek biliyorum,” dedi Winter, kadının sözünü keserek. “Ne bu şimdi? Kimsiniz siz, bir tür CIA ajanı falan mı?”

Ön koltuktaki adam alaycı bir nefes verdi. “Pek sayılmaz. Ama iyi bir tahmin.”

Winter başını iki yana salladı. Kafası her geçen saniye daha da karışıyordu.

“CIA uğraşmak istemediği işler için bizi tutuyor,” diye açıkladı Sauda.

“Şu an şakalarınızı kaldıracak durumda değilim.”

Kadın ona baktı. “Bunlar bir şakacının gözleri değil, Bay Young.”

Kadın bir süre daha ona bakıp en sonunda gözlerini ön cama çevirdi. Şoför koltuğundaki adam iç çekti.

“Sana ne demiştin?” diye homurdandı. “Hâlâ onu stadyuma götürecektir vaktimiz var. Onu bırakıp başka birini mi seçsek?”

“Ona biraz zaman tanı, Niall.” Dikiz aynasından adama bakıp ona küçük, çekici bir gülümseme gönderdi. “Lütfen, benim için.”

Adam anlaşılabilir bir şeyler daha mırıldansa da yeniden sessizliğe gömüldü.

Kadın bakışlarını Winter’a çevirdi. “CIA bazı işler için... dışarıdan destek almak istediğinde bizi arar,” dedi. “Panase Grup özel bir şirkettir ve alışılmadık ajanlarla çalışır. Devlet tarafından

yönetilen CIA'in aksine belli bir hareket alanımız vardır. Daha az bürokrasi, daha fazla finansman. Böylece daha hızlı kararlar alabiliyoruz. Dolayısıyla CIA'in siyasi çatlaklarından sızan her şeyi biz üstleniyoruz."

"Gerçekten de şaka yapmıyorsunuz," diye mırıldandı Winter.

"Ben de tam olarak bunu söylemiştim," diye yanıtladı Sauda.

"CIA demek."

"Panase Grup."

"Pekâlâ. Panase." Winter alnını ovuşturdu. "Bu standart bir prosedür mü, insanları sürekli ne istediğinizi söylemeden kaçırıyor musunuz? Bu yasal bir şey mi? Yaklaşık yarım saat içinde ortadan kaybolmamın tüm haber bültenlerinde manşet olacağını umarım biliyorsunuzdur."

Sauda dizlerinin üzerine doğru eğildi. "İçiniz rahat olsun, Bay Young, konuşmamızı bitirir bitirmez sizi istediğiniz yere bırakacağız."

"Peki ne konuşacağız?"

"Yardımaınıza ihtiyacımız var."

Kadının sözleri üzerine Winter aniden bir kahkaha koyuverdi. "Öyle mi? Ne güzel." Başını iki yana salladı. "Bu da Claire'in şakalarından biriye bu arabadan dışarı adım attığım an onu kovacağım."

Kadın gülmedi. Yüzündeki ciddi ifade, bir nedenden Winter'ın yüzündeki gülümsemeyi de soldurdu. Kadının, etkilenden edemediği sahici bir havası vardı.

"Siz Winter Young'sınız," dedi.

"Evet. Kusursuz bir istihbaratınız olmalı."

"Sizin de bildiğiniz gibi oldukça geniş bir hayran kitlesine sahip, dünyanın en ünlü süperstarlarından birisiniz." Kadın kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Biz de o hayranlardan biriyle ilgileniyoruz."

Winter de kadını taklit etti. "Demek öyle?"

“Geçtiğimiz birkaç yıldır Eli Morrison’ı yakından takip ediyoruz. Kim olduğunu biliyor musunuz?”

İsmi tanıdık geliyordu. “Pek sayılmaz,” dedi Winter.

“Eli Morrison dünyanın en zengin adamlarından biri,” diye açıkladı Sauda. “Taşımacılık imparatorluğu sayesinde serveti otuz yedi milyar dolar değerinde. CIA geçmişte onu tutuklama ya çalışmış olsa da başarılı olamadı.”

“Taşımacılığın yasadışı olduğunu bilmiyordum.”

“Bazı şeyleri taşımak öyledir. Uyuşturucu madde, insan ve silah gibi şeyler.” Yüzündeki gülümseme iğneleyici bir hâl aldı. “Buna kaçakçılık demeyi tercih ediyoruz.”

“Peki bunun benimle ne ilgisi var?”

Sauda ciddiyetinden hiçbir şey kaybetmiyordu. “Morrison’ın tek evladı ve gözbebeği kızı yakında on dokuz yaşına basacak. Babası, kendi deyimiyle –netliğimi mazur görün– ‘gelmiş geçmiş tüm doğum günü partilerinin içinden geçecek birkaç günlük bir kutlama’ yapmayı planlıyor.” Kadın başıyla Winter’ı işaret etti. “Ve kızı, en büyük hayranınız.”

Winter göğsüne bir yumru oturduğunu hissetti. “Bunu sık sık duyuyorum,” diye mırıldandı.

“Bana kalırsa bu seferki gerçekten doğru olabilir,” dedi. “Yaklaşık sekiz saat içinde Morrison’ın adamları siz ve menajeri-nizle iletişime geçecek. Partide özel bir konser vermeniz için sizi tutmak isteyecekler.”

Bir suç baronunun kızına konser vermek. Eh, bu bir ilkti. “Nerede?” diye sordu. Boğazının kurduğunu hissedebiliyordu. “Ne zaman?”

“Bir ay içinde,” diye açıkladı. “Londra’da. On bin misafirini özel uçak filosuyla getirecek.”

“Vay be.”

“Muazzam bir kutlama olacağını söylemiştim.” Kadın omuz-larını silktilti. “Tahmin edebileceğiniz gibi güvenlik kutlama hafta-sında kuş bile uçurtmayacak.”

Winter'ın gözleri kadınla Niall'in arasında gidip geldi. "İçerideki adamınız olmamı mı istiyorsunuz?"

"İçerideki adamımız olmanızı istiyoruz," diye onayladı Sauda. "Bu bir haftalık özel etkinliklere katılacaksınız."

"Ne için?"

"Eli Morrison'ı tutuklayabilmemiz için gereken önemli bir kanıt bulmamıza yardımcı olmak için."

Winter tek kaşını havaya kaldırdı. "Hepsi bu mu?"

Kadının dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sıradan bir davetli olmayacaksınız, Bay Young; Eli Morrison'ın kızının, onun için dünyadaki en değerli kişinin, şahsi konuğu olacaksınız. Muhtemelen her akşam yemeğinde kızın ve babasının yanında oturacak ve esas etkinliklerden sonraki her özel partiye davet edileceksiniz. Böyle bir fırsat insanın karşısına her gün çıkmaz."

Winter arkasına yaslandı. "Hayır, teşekkür ederim," dedi.

Kadının gözleri kısıldı. "Bay Young, bunu esaslıca düşünmenizi rica ediyorum."

"Bunu esaslıca *düşünüyorum* ve şu an bir karara vardım. Cevabım hâlâ hayır."

"Bay Young—"

Winter yüzünü pencereye döndü. "Arabayı durdurun ve beni indirin."

Sauda, sanki böyle bir yanıt alacağını biliyormuş gibi sakince ona baktı. "Bir kelebeğin kanat çırpışı bile dünyayı değiştirir." Sesi yumuşak bir hâl almıştı. "Abiniz. Artemis Young. Barış Gönüllüleri'yle çalışıyordu, değil mi?"

Winter donakaldı, az önceki alaycılığı uçup gitti. "Ağzından çıkanlara dikkat et," dedi alçak sesle. "Tehlikeli yerlerde gezinmeye başladın."

"Arkadaşlarına sizden çok bahsederdi," dedi. "Sizinle gurur duyduğunu ama sizin sahip olduğunuzdan daha büyük bir şey, bir amaç, değerli olmanızı sağlayacak bir neden aradığınızı an-

latırdı. Bana kalırsa, tüm bu şan şöhrete rağmen şu an bile onu bulamadığınızı hissediyorsunuz.”

Winter bu sözleri sanki Artie’nin ağzından duyuyor gibiydi. Aniden kardeşinin hayaleti de arabada onlara katıldı, koltuğa yaslanmış yüzündeki tembel gülümsemeye ona bakıyordu. Winter’ın iradesinin dışında gözlerinin kenarında biriken ıslaklık, daralan boğazı sinirini bozuyordu.

“Neden abimle ilgili bilgi topluyorsun?” diye sordu Winter boğuk bir sesle.

“Çünkü onun hakkında bilmediğiniz çok şey olduğunu varsayıyorum,” diye yanıtladı Sauda. “Nasıl öldüğü de buna dahil. Ve muhtemelen bunları bilmek isteyeceğinizi düşünüyorum.”

Dünya yana yatıyor gibiydi. Camların ardındaki gece bulanık görünüyordu.

“Artie, Bolivya’daki bir Barış Gönüllüleri görevi sırasında öldü,” dedi yavaşça.

“Öyle mi dersiniz?” diye karşılık verdi Sauda.

Winter’ın nabızı hızlanmaya başladı. “Yanılıyor muyum?” diye sordu.

Sauda’nın yüzünde artık daha nazik bir ifade vardı. “Size her şeyi anlatmanın ne yeri ne de zamanı. Hem belki de bunları bilmek istemiyorsunuz. Öyleyse, tek bir sözünüzle sizi otelinize bırakalım ve konu burada kapansın,” dedi başını sallayarak. “Fakat her şeyi öğrenmek istiyorsanız bazı evrakları imzalamanız gerekecek. Bunun için de size sunduğum teklifi değerlendirmek isteyebilirsiniz.”

Artık hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Winter’ın elleri karıncalanıyordu; uzuvları uyuşmuş gibiydi. Daima kendinden daha büyük şeyler uğruna savaşmış Artie, yaptığı şey hakkında hiç konuşmazdı. Winter karşısındaki kadının ağzından kardeşinin bir sirk aynasında çarpıtılmış versiyonunu dinlerken kendini bir tür kâbusun ortasındaymiş gibi hissediyordu.

Ya Sauda gerçeği söylüyorsa? Artie’ye gerçekte ne olmuştu? Winter olanların ne kadarını biliyordu? Sauda bunları nasıl bi-

liyordu? Winter kafasındaki soruları haykırmak, kadının bilerek ondan sakladığı her şeyi anlatmasını talep etmek istiyordu. Elleri gerginlikten titriyordu, nefesleri kesik ve düzensizdi, yaşlar her an gözlerinden süzölmeye başlayabilirdi.

Winter utanmasına rağmen aceleyle gözlerini sildi ve kaşlarını çatarak Sauda'ya döndü. "Abimi koz olarak kullanman oldukça alçak bir hamle."

Sözleri Sauda'yı hiç de etkilememiş gibiydi. "Yalnızca işimi yapıyorum. Kişisel bir şey değil."

"Daima kişisel bir şey vardır."

"Her şey çoğunluğun iyiliği için." Sauda başını hafifçe yana eğdi. "Bunu sizin de sık sık düşündüğünüzü biliyorum."

Winter alaycı bir nefes verip gözlerini kaçırdı, kalbi sıkıştıyordu. "Ben yalnızca insanları eğlendiriyorum," diye mırıldandı.

"Bizim için kusursuz bir ajansınız."

Winter'ın öfkesi kabardı. "Ben bir ajanın taban tabana zıddıyım," diye karşılık verdi. "Bunu görebiliyorsun, değil mi?" Elini ona doğru salladı. "Bu işin fitratında gölgelerde saklanmak, yaptığınız şeyleri gizli tutmak yok mu?"

"Bu oldukça minnetsiz bir iş," dedi Sauda, ona hak vererek.

"Eh, benimse tüm kariyerim göz önünde olmak üzerine kurulu."

Sauda ona doğru eğildi. Parlak bir ışık gözlerini aydınlatıyordu. "Bu görevin bir performanstan ne farkı var ki? Nasıl dikkat çekeceğinizi, insanları bakmalarını istediğiniz yere nasıl baktıracağınızı biliyorsunuz. Kalabalığı nasıl idare edeceğinizi, bir şeyler ters gittiğinde hiç vakit kaybetmeden durumu nasıl toparlayacağınızı ve kişiliğinizi karşınızdakine göre değiştirmeyi biliyorsunuz. Bir çırpıda yalan söylemeyi de. En iyisi de kimse sizden şüphelenmeyecektir, Bay Young. Sıradışı bir ajan olmanın güzelliği de bu." Bir parmağıyla hafifçe şakağına vurdu, tırnakları yeşil ojeyle boyanmıştı. "Açık fikirli olun, Bay Young. Kendinizin spot ışıklarının altına, benimse yeraltı dünyasına ait

olduğumu düşünüyor olabilirsiniz ama belki de sandığınız kadar farklı değildir.”

Winter sertçe yutkundu. “Bunu yapamam,” diye fısıldadı.

“Hayatınızdaki onca başarıya bakıp bunların neden önemli olduğunu merak ediyorsunuz. Geceleri hayranlarınız için kendinizi hem minnettar hem de suçlu hissetmekten, tüm bunlara layık olup olmadığınızı merak etmekten gözünüze uyku girmiyor.” Sauda ona doğru eğildi. “İyilik yapmak istediğinizi, iyi biri olmak istediğinizi biliyorum.”

“Ben abim değilim,” diye mırıldandı Winter.

“Aynı kalbi paylaşıyorsunuz.” Parmağını göğsüne bastırdı. “Bir şey arıyorsunuz. Bu belki de bir onay.”

“Ve bunu seninle birlikte çalışarak bulacağımı mı düşünüyorsunuz?” diye sordu sakince.

“Evet, hatırı sayılır şöhretinizi adalet için kullanabileceğinizi bilmenin sizi tatmin edebileceğini düşünüyorum.” Sauda’nın dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı fakat ardında trajik bir şeyler gizliydi. “Belki de bir değişiklik olsun diye minnetsiz bir iyilik yapmak tam da aradığınız şeydir.”

Winter bir süre sessiz kalıp arabanın içinde hareket eden ışık ve gölgenin kovalamacasını izledi.

“Umarım benden birini öldürmemi beklemiyorsundur,” diye mırıldandı en sonunda.

Kadının dudakları belli belirsiz bir keyifle kıvrıldı ve arkasına yaslandı. “Kimseyi öldürmenize gerek olmayacak, söz veriyorum. Konumuza dönecek olursak, Morrison şüphesiz çıkacağınız sahneyi kurmaları için kendi teknisyenlerini kullanmanızı isteyecektir. Dansçılarınızın ve ekibinizin büyük bir kısmını da kabul etmeyecektir. Fakat korumanız gibi davranması için yanınıza kendi ajanlarımızdan birini yerleştirebiliriz. Aklımda zaten mükemmel biri var.”

“Öyle mi?”

“Bir kadın. Ona Çakal diyoruz.”

Winter kaşlarından birini kaldırdı. “Kulağa iyi biriymiş gibi geliyor.”

“Hiç değildir,” diye yanıtladı Sauda, tıpkı Winter gibi düz bir sesle. “Ama işinde çok iyidir.”

Koruması olacak bir Panase ajanı. Kendi ekibinden yanına alabileceği birkaç kişi. Bu gerçekten de bir rüya olmalıydı. Oteldeki yatağında terden sıırsıklam olmuş bir hâlde sıçrayarak uyanacak, bu kadının ve arabanın görüntüleri çoktan zihninden silinmeye başlayacaktı. Bu delilikti; neden bunları yapması gerekiyordu ki? Kâğıt üzerinde her anlamda başarılı bir hayatı vardı. Karşısındaki ajanın taleplerini geri çevirip elini kolunu sallayarak o hayata geri dönebilir, kendini bu yabancınnın ona Artie hakkında söylediklerini unutmaya zorlayabilirdi. Nasıl olsa hiçbir şey abisini geri getiremezdi.

“Teklifimizi şu anda kabul etmek zorunda değilsiniz,” dedi Sauda alçak sesle, bakışları Winter’ın yüzünü inceliyordu. “Sadece daha fazlasını öğrenmeye istekli olmanız yeterli.”

Sadece daha fazlasını öğrenmeye istekli.

Winter kendini gözleri bağlı bir şekilde uçurumdan sarkıtılıyormuş gibi hissediyordu, önünü görmekte zorlanıyordu. İçindeki o bitmek tükenmek bilmez huzursuzluğun, tüm doyum-suzluğu ve açgözlülüğüyle uyandığını hissediyordu.

Minnetsiz bir iyilik.

“Annemin koruma altında olmasını istiyorum,” dedi Winter en sonunda.

“Kabul.”

“Kendi ekibim ve personelimden geleceklerin de korunması gerek.”

“Elbette.”

“Ve güzel bir araba istiyorum.”

“Altınıza bir Mazda verebiliriz.”

Eh, şansını denemese içinde kalırdı. Winter kadının sakın ve soğukkanlı yüzünü inceledi. Bu insanlar bu işin altından nasıl

kalkıyordu? Nasıl her gün gölgelerin arasında saklanıp başkalarının asla görmeyeceği şeyler yapıyorlardı?

“Buna pişman olacağım, değil mi?” diye sordu Winter.

“İhtimaller dahilinde.”

Winter iç çekti. “Daha fazlasını nasıl öğreneceğim?”

“Bir sözleşme imzalayacaksınız elbette,” diye yanıtladı Sauda. “Aramızda geçen bu konuşmanın son derece gizli olduğunu söylememe gerek yok sanırım. Artık ihtiyacımız kalmadığını düşünene kadar kimseye bir şey söylememelisiniz.”

Winter dudaklarını birbirine bastırdı. “Sözleşme demek. Sonunda anlayabildiğim bir şey.”

“O hâlde bizimle harika bir iş çıkaracaksınız.” Kadın gülümsedi. “Panase Grup’a hoş geldiniz, Bay Young.”

3

Çakal

Telefonu çaldığında Sydney Cossette arkasında zıplayan sırt çantası ve rüzgârda gelişigüzel uçuşan kısa, dağınık sarı saçlarıyla oturduğu apartmanın karşısındaki otobüs durağından henüz uzaklaşmıştı. Cadde çiseleyen yağmurla ıslanmış, park hâlindeki arabalar yüzünden tıkanmıştı; bir minibusle bir sedanın arasından geçip karşı kaldırıma çıktı. Ciğerleri kısa süre önceki kick boks antrenmanı yüzünden hâlâ ağrıyordu. Kendini gerektiğinden biraz fazla zorlamıştı.

Haberler otobüs durağının tepesindeki ekrandan hızla geçip gidiyordu. Bütün hafta boyunca evinin yakınındaki reklam panolarında aynı manşetleri yayımlamıştı.

WINTER YOUNG BİR KEZ DAHA SAHNELERİ KASIP KAVURDU.

**ULUSLARARASI SÜPERSTAR WINTER YOUNG'IN YENİ ALBÜMÜ
70'E YAKIN ÜLKEDE 1 NUMARAYA YÜKSELDİ.**

**SIRADIŞI BİR GÖSTERİYLE HERKESİ ŞAŞIRTAN WINTER YOUNG
YAKLAŞAN DÜNYA TURNESİ İÇİN BEKLENTİLERİ ARŞA ÇIKARDI.**

Sydney gözlerini kısarak yağmura bakıp alçak sesle Portekizce bir küfür savurdu. Portekizli değildi, ancak Winter Young'ın

Grammy koleksiyonu yapması gibi o da farklı diller öğreniyor ve ruh hâline göre belirli günlerde kullanacağı belirli diller seçiyordu.

Bugün Portekizcede karar kılmıştı.

*Put a que pariu**, diye geçirdi içinden. Dünyanın dört bir yanındaki insanlar çeşitli felaketlerle boğuşup acı çekerken geçtiğimiz hafta boyunca tüm haber ajanslarının en büyük manşeti bu muydu? Etrafına bakınmaya devam ederken evinin yakınlarındaki reklam panoları Winter Young'ın videolarını oynatmaya başladı: Bazılarında sahnede şarkı söylüyor, bazılarında ise hayranları için posterleri imzalıyordu. Bir diğeri de yakın zamanda verdiği bir röportajın bir kısmını gösteriyordu.

Son birkaç yılda ününüzün ne kadar arttığıнын farkında mısınız? diyordu muhabirin altında beliren altyazı.

Winter şımarık bir tavırla gülümsedi. *Bilemiyorum*, diye yanıtladı. *Öyle mi dersiniz?*

Sydney gözlerini devirdi.

Evet, sevimli bir adamdı. Hatta itiraf etmek gerekirse büyüleyici bir yüzü vardı. Gür kirpikler ve dolgun dudakların çekiciliğine herkes gibi Sydney de karşı koyamazdı. Yaptığı müziğin –örneğin Çin davullarını hip-hop ile birleştirmesi– alışılmadık olduğu da su götürmezdi. Bu benzersiz tarz, geçen yılki Grammy ödüllerini silip süpürmesine ve yüzlerce taklitçisinin doğmasına ve insanların Winterpunk adını verdiği bir alt türe ilham vermesine neden olmuştu. Sydney ve dünyanın geri kalanı, bu genç adamın şimdiye dek görülmüş en nefes kesici sahne kıyafetlerini giydiğine şahit olmuştu: Bazen gümüşle kaplanmış siyah deri, bazen onu lanet olası bir peri prensi gibi gösteren ipek kumaşlar, hatta bir keresinde kelimenin tam anlamıyla alev alev yanan altın renkli bir takım elbise.

Genç adam insanların ağzını açık bırakmayı çok seviyordu. Sahne için doğduğu apaçık ortadaydı.

* (Por.) Vay anasını. –çn

Fakat Sydney apartman lobisinin sıcaklığına adım atarken Winter'ın nasıl biri olduğuna dair isteksizce tahminlerde bulunmaktan geri durmadı: göz alıcı ve bunun tamamen farkında, belki utanmak nedir bilmez bir flörtöz ve muhtemelen tam bir pislik. Bunu dudaklarındaki sırıtıştan ve başını sanki karşısındaki insanın en büyük sırlarını biliyormuş gibi eğişinden anlayabiliyordu. Muhtemelen etrafına emirler yağdırıp bunu kimin yapacağını umursamadan hepsinin yerine getirilmesini bekleyen bir çocuk gibiydi. Çıglık atan hayranlarından oluşan bir kalabalığın içinden herhangi birini işaret edip kendine yeni bir sevgili bulabilecek türden bir çocuk.

Winter Young'ın yaşam tarzını küçümsediği yoktu fakat müzisyenler ünlülerin en kötüsüydü. Bir keresinde görev için bir tanesinin gölgesi gibi peşinde dolanması gerekmiş ve hayatının en uzun kırk sekiz saatini geçirmişti. Aniden gelen öfke nöbetleri. Bir yardımcısı olmadan hiçbir şey yapamaması. Ona hizmetçisi gibi davranması. Sonu gelmez homurdanmalar. Görevi sona erdiğinde Panase'ye bir güzel söylenmişti. Müzisyenlerin sahnede beslendikleri onca enerji kafalarına gidiyor ve atardamarlarını tıkiyordu. Korkunç davranışlarını *sanat* adı altında mazur göstermeye bayılıyorlardı.

Ciğerleri küçük bir acıyla kasıldığında Sydney kızgınlıkla yüzünü buruşturdu. "Yeter artık," diye mırıldandı uzaktaki reklam panolarına bakarak. Medya onun hakkındaki her ayrıntıyı haber yapmayı ne kadar çabuk bırakırsa dünya daha önemli konularla ilgilenmeye o kadar çabuk dönebilirdi.

Bugün apartman lobisinde yeni bir sergi açılmıştı; çeşitli cam dekorlar, içi dolu kalemlikler ve alıp götürülebilecek buketler. Sydney, kick boks antrenmanından kalma beyaz bir beze sarılı ellerini esnetirken gözleri masanın üzerindeki heykelciklere takıldı.

Masanın arkasındaki genç adam onu fark ettiğinde gülümsedi. "Tünaydın, Bayan Madden." Bu tabii ki gerçek adı değildi.

Sydney parıldayan gözleriyle adama flörtöz bir gülümseme gönderdi. “Merhaba, George.”

Adam kızardı, gözleri üzerinden ayrılmıyordu. Masaya doğru yürüyüp George’la biraz gönül eğlendirip başını başka tarafa çevirdiğinde cam heykelciklerden birini cebine atma dürtüsüne direndi. Bunu yapmak çocuk oyuncağı olurdu. Aldığı heykelciği elbette saklamayacaktı –çaldığı şeyleri ya çöpe atar ya da satar- dı- zaten heyecanlı kısmı onu saklamak değil, almaktı.

Yıllar süren eğitim ve terapilerin ardından bile ufak tefek şeyler çalma dürtüsü hâlâ zihninin bir köşesindeydi. Hiç değilse bu dürtüye karşı koyma konusunda daha iyiydi ve bugün de gözlerini heykelciklerden çekip asansörlere doğru yürümeyi başardı.

“Görüşürüz,” diye seslendi George’a, neşeli bir sesle.

“Görüşürüz,” dedi genç adam. Sydney’nin günün birinde ona çıkma teklifi edeceği ya da onu dairesine davet edeceğine dair duyduğu küçük umut ışığı yine oradaydı.

Asansörün önüne geldiğinde kapının yanındaki cihaza şifreyi girip yukarı çıktı. Birkaç dakikanın ardından kendi katına ulaştı ve dairesine doğru ilerleyip içeri girdi.

Maaşı on dokuz yaşındaki bir genç için oldukça iyiydi: Yıllık altı haneli rakamları zorluyordu ve terfi alıp tam zamanlı bir ajan olduğunda daha da fazlasına kavuşacaktı. Dolayısıyla yaşadığı ev de güzeldi: Seattle’ın muhteşem silüetine bakan küçük bir cam balkonlu olan, tek yatak odalı, eli yüzü düzgün bir yerdi. Büyüdüğü çöplükten bin kat daha iyiydi.

İçerisi oldukça sade bir şekilde dekore edilmişti ve herhangi birine ait olabilecekmiş gibi görünüyordu. Duvarlarda herhangi bir resim, ortalığa atılmış herhangi bir kişisel eşya ya da raflara dizilmiş fotoğraf albümleri bulmak imkânsızdı. Biri içeri girip evi talan edecek olsa ne sehpanın üzerindeki sıradan kitaplar- da ne de buzdolabının üzerindeki zincir restoran menülerinde Sydney’ye dair bir şey bulabilirdi. Herhangi bir kadına ait olabilecek kıyafetlerle dolu dolabı da kişiliğine dair hiçbir ipucu vermiyordu. Değerli mücevherler bulamayacaklardı, New York

Times aboneliği dışında hobilerine dair hiçbir kanıt (mutfak tezgahına düzenli bir şekilde dizilmiş, okunmamış), tatillerden getirilmiş biblo ya da hatıra eşyaları, aile yadigârları veya kişisel hatıralar da yoktu. Kalbinin en ufak bir parçasını bile ortalığa saçmamıştı.

Bu kendini güvende hissetmesini sağlıyordu. Her istihbarat teşkilatının aradığı türden bir insandı: Son derece zeki, sır saklama konusunda iyi ve ailevi ya da kişisel bağları –yıllardır yüzünü bile görmediği akrabaları sayılmazsa– olmayan biriydi. Sydney Cossette, bu yolda tek başına yürüyordu ve bundan memnundu.

Buzdolabına ilerleyip sandviç için malzemeleri çıkarmaya başladı. Jambon, Amerikan peyniri, beyaz ekmek. Bu malzemeler de geri kalan her şey gibi sıradan gözükse de içlerinde kalbinden bir parça saklıydı.

Eskiden annesini ziyarete gittiğinde hastane kafeteryasında çok fazla yediğinden sandviçlerden nefret ederdi. Fakat zaman geçtikçe Sydney, ne zaman rahatlamaya ihtiyaç duysa kendine bir sandviç yapmayı alışkanlık hâline getirmişti. Hiç değilse bu sayede hayatı üzerinde bir nebze olsun kontrolü varmış gibi hissedebiliyordu.

Buzdolabından sandviç malzemelerini çıkarmakla meşgulken telefonunda bir bildirim belirdi.

Gelen Çağrı.

Bilinmeyen Numara.

Sydney, bu çağrının muhtemelen Niall O’Sullivan’dan geldiğini biliyordu elbette. Bir süre ekrana öylece baktı. Panase muhbirlik yapmayı kabul etmiş mızımız bir suçluya göz kulak olduğu sinir bozucu bir görevin ardından ona bir hafta izin vermişti fakat aradan henüz üç gün geçmiş olmasına rağmen onu arıyorlardı.

Telefonunu alıp limana bakan balkona çıktı. Korkuluklara yaslanıp az önce indiği boş otobüs durağına baktı. Hiç değilse ciğerleri biraz daha iyiydi ve yüzünü buruşturmadan nefes alabiliyordu.

“Nani?” diye açtı telefonu Japonca konuşmayı seçerek.

“Kes şunu, Syd.”

Yeniden İngilizceye döndü. “Ben de oturmuş bana gerçek bir izin verdiğini sanıyordum, patron.”

“Sanki boş zamanlarında elle tutulur bir şey yapıyorsun da.”

“Bunu bilemezsin. Cobo’da bir sahilde güneşleniyor olabiliyim.”

“Peki Cobo’da bir sahilde güneşleniyor musun?”

Sydney bir anlığına rasgele bir okyanus sesi videosu açmayı düşündü. “Tam olarak nerede olduğumu ve ne yaptığımı bildiğime eminim,” diye mırıldandı, bakışlarını gökyüzüne çevirip onu izleyen küçük bir dronla göz göze gelmeyi bekleyerek. “Uzmanlık alanımız bu değil mi?”

“Bu alanda sadece iki yıl çalışmış biri için oldukça gevezesin.”

“Bağışla. Hâlâ bir çocuğum işte. Neden aradın?”

“Bir görev için elbette.”

“Sakin bir hafta daha önemsiz bir şüpheliye bakıcılık yapacağımı söyleme.”

“Ah, inan bana, keşke öyle olsaydı diyeceksin.”

“Öyle mi?” dedi. “Harcadığım vakte değecek desene.”

“Fakat görevi başarıyla tamamlarsan sadece terfi etmekle kalmayıp aynı zamanda hatırı sayılır bir ikramiye de alacaksın.”

Terfi. Şu görev işte şimdi ilgisini çekmişti. “Tam zamanlı bir gizli ajan mı olacağım? Yine denizaşırı bir yere mi gönderileceğim? Geçen seneki Moskova görevinden sonra hâlâ yeni bir pasaporta ihtiyacım var.”

“Biraz sakın ol. Seni işe alıp almama konusunda hâlâ kararsızım.”

Sydney kıvrılan dudaklarına engel olamadı. Niall’in Panase’nin hiçbir görevinden memnun olduğunu duymamıştı; grubun analisti her zaman her şeyin berbat bir fikir olduğuna

* (Jap.) Ne? -çn

inanyor gibiydi. Telefonun öteki ucundan kulağını dolduran homurtusunun iyiye işaret olduğunu düşündü.

“Beni işe almaya karar verdiğin için her gün şükrettiğini sen de biliyorsun,” diye karşılık verdi Sydney tüm şirinliğiyle.

Adamsa sadece homurdanmakla yetindi. Niall, bir CIA ajanına gönülsüzce eşlik ederken şans eseri Sydney’nin lise kampüsünü ziyaret etmiş ve onu okulun boks ekipmanlarından bazılarını çalmak için spor salonu kapısının kilidini kırarken enselemişti. Ona ne yaptığını sorduğunda Sydney, onu iyi İngilizce konuşmadığına ikna etmek için Rusça birkaç cümleyi arka arkaya öyle düzgün bir şekilde sıralamıştı ki Niall anadilinin Rusça olduğuna neredeyse inanmıştı.

Sessiz harflerin, demişti, adamın ona çektiği nutuğu hâlâ hatırlıyordu.

Sydney ise masumca başını sallamıştı.

Bu kadar vurgulama, demişti. *Foyanı açığa çıkarıyor. Yine de oldukça iyisin.*

Niall’ın sözleriyle içini dolduran gurur Sydney’yi şaşırtmıştı. Onu ispiyonlamamayı kabul ettikten sonra birkaç soru sormuş, kendi kendine öğrendiği diğer bir düzine dildeki konuşmasını kontrol etmiş ve ardından Panase Grup için çalışmak üzere bir eğitim programına katılmak isteyip istemediğini sormuştu.

Bu bir turizm şirketi falan mı? diye sorduğunu anımsıyordu.

Öyle de denebilir, demişti Niall.

Ne olduğu umurumda değil. Ben varım.

Harika.

Ama bir şartım var.

Niall bir kaşını havaya kaldırmıştı, muhtemelen asık suratlı bir ergenin talepleri onu eğlendirmişti. *Para mı?* diye sormuştu. *Stajyerlerimize iyi para öderiz.*

Hayır, diye yanıtlamıştı Sydney. *Bu kasabadan bir çıkış bileti.*

Niall ona sorgulayıcı bir bakış atmıştı. *Tek yön mü?*

Sydney başıyla onaylamıştı. *Yarın. Hatta mümkünse bugün.*

Niall’ın bir kez olsun aile ilişkilerine burnunu sokmamış

olmasına hâlâ minnettardı. Belki de bir ajan grubu için çalıştığından ona dair ne varsa her şeyi zaten bildiği için bunu hiç yapmamıştı. Belki o da Sydney'nin geldiği türden bir taşra kasabasından işe alındığı içindi, böyle kasabaların ardına bakmadan kaçmak isteyen insanlarla dolu olduğunu bildiği için.

Sydney nedenini bilmese de Niall, *Her şeyi ayarlayabiliriz*, demişti.

Ne ona inanmıştı ne de *ayarlayabiliriz* derken kimi kastettiğini anlamıştı. Fakat bir saat sonra eve döndüğünde gerçekten de garaj yolunun dışında onu bekleyen siyah bir araba görmüştü. Sydney eve girmeye bile tenezzül etmemişti.

"Sesin bugün kulağa ekstra mutsuz geliyor," dedi Sydney. "Gerçekten harika bir görev olmalı."

"Hem de nasıl," diye karşılık verdi Niall. "Londra'ya gidiyorsun. Birkaç partide korumalık yapmanı istiyoruz."

"Kulağa bakıcılık yapacaktım gibi geliyor. Kimin partisi?"

"Biricik Eli Morrison'ımızın."

Bu ismi duymak Sydney'nin içini heyecan ve korkuyla doldurdu. "Beni Morrison operasyonuna mı gönderiyorsun?" diye tısladı dişlerinin arasından.

"Her şey yolunda giderse bu, son Morrison operasyonu olacak."

Sydney, Eli Morrison'ı hedef almış ve her biri adamı parmaklıkların ardına tıkmak için yepyeni bir girişimle planlanmış ama yeterince yanına yaklaşamadıkları ve kanıt toplayamadıkları veya suç baronunun rüşvetle yanına çektiği yüksek rütbeli bir yetkili yüzünden başarısızlıkla sonuçlanmış en az dört CIA operasyonu hatırlıyordu. Adamları şehrin limanından otuz ton kokain geçirirken adamın Hamburg'da açılan yeni çocuk hastanesinin kurdele kesme töreni sırasında çekilmiş görüntülerini izlemiş, Fransa cumhurbaşkanıyla el sıkışırken fotoğraf vermesinden saatler sonra bir rehneyi çekiçle öldüresiye dövdüğüne dair raporları duymuş, adamları gizli bir yerde koca bir aileyi katlederken sandalyesinde oturup şarabını yudumladığını görmüştü.

Sydney'nin kâbuslarına musallat olan, aslında olduğu canavarı kaliteli takım elbiselerin, havalı bir aksanın ve güçlü arkadaşlıkların arkasına nasıl saklayacağını bilen bir tipti. Çatlakların arasından nasıl sıyrılacağını iyi bilen türden.

"Görev detayları peki?" diye sordu.

"Elimize yakın çevresine iki ajan sokmak için nadir bir fırsat geçti – ve onlardan biri sen olacaksın. Morrison'ın hafife alacağı, etrafında kendini kasmayacağı birini görmesi gerekiyor. En zeki ajanlarımızdan birisin evlat ve kusura bakma ama araştırıp da bulabileceği pek de ilginç bir yanın yok."

"Peki kimin koruması olacağım? İkinci ajan kim?"

Niall duraksadı. "Biraz ünlü bir adam," dedi en sonunda.

Sydney'nin heyecanı yerini şüpheyeye bıraktı. "Öyle mi? Onu tanıyor muyum bari?"

"Winter Young ismi sana bir şey çağırıştırıyor mu?"

Sydney, balkonundan dışarı bön bön bakıp hemen ardından gözlerini sıkıca yumdu. Yanlış duymuş olmalıydı. Evinin etrafındaki reklam panoları hâlâ onun videolarını oynatıyordu.

"Alo? Orada mısın?"

"İçerideki adamımız olması için bir pop yıldızı mı seçtiniz?" diye sordu şaşkınlık içinde.

"Şikâyetlerini Sauda'ya ilet, bana değil," dedi iç çekerek. "Ancak Morrison'ın bu kadar yakınına girebilecek bir ajan bulmayı hiç başaramadık. Winter Young kızının doğum günü için özel bir konser vermek üzere bizzat davet edildi ve bu şimdiye dek elimize geçmiş en iyi fırsat."

"Hayır."

"Müzisyenlerden nefret ettiğini biliyorum ama bir düşün."

"Beni gerçekten de ona bakıcılık yapmaya gönderiyorsun, değil mi?"

"Faydası dokunur mu bilmem ama arabada kısa bir sohbetimiz oldu ve biraz alaycı olsa da fena biri sayılmaz."

"Sabırsızlanıyorum," dedi.

“Dürüst olmam gerekirse kendimi seninle konuşuyormuş gibi hissettim.”

“Peki hedefimiz ne?”

“Tek bir kanıt. Onu ele geçirmeyi başırırsanız kızının doğum günü kutlamasının ertesi sabahı Morrison’ın işini bitirebiliriz.”

Sydney’nin bakışları uzaktaki reklam panolarına takıldı. Başka haberlere geçmeye hazırlandıklarından birkaçı kararmıştı ama genç adamın belli belirsiz silüetini hâlâ ekranda görebiliyordu.

Böyle bir göreve bir pop yıldızı göndermenin büyük bir hata olduğu hissini üzerinden atamıyordu. Eli Morrison sadece bir suç baronu değildi. Bir keresinde bir iş insanına suikast emri vermiş ve ardında dedektiflerin bulması için özenle yan yana dizilmiş uzuvlardan başka hiçbir şey bırakmamıştı. Başka bir seferinde de ekibinden birinin köstebek olduğunu sadece ziyafet masasının ortasına yerleştirmek için seçtiği çiçeklerden anlamıştı; adam –ve tüm ailesi– o gece sırta kadem basmıştı. Eli’nin her yerde gözü kulağı vardı. Onu alt etmek kusursuz hassasiyet gerektiren bir işti. Hiçbir şey gözünden kaçmazdı. Birini kendi elleriyle öldürmekten hiç çekinmezdi ve paçasını sıyırmayı da ima başarırdı.

Uzun lafın kısıası Winter Young’ı bu işe sokma düşüncesi kulağa gülünç geliyordu. Böyle bir hedefle yüzleşebileceğini kanıtlayacak ne yapmıştı? Onu eğitecek zamanları olmuş muydu? Ya Londra’ya inmelerinin üzerinden henüz beş dakika geçmişken foyalarını ortaya çıkarırsa? Morrison’ın adamlarına kellelerini uçurmalarını emretmesinin nedeni olabilir miydi? Sydney bu düşünceyle yüzünü buruşturdu, ölümünün bir pop yıldızının ne kadar aptal olduğuna bağlı olması düşüncesi onu sinirlendiriyordu.

“Ee?” diye sordu Niall. “Var mısın yok musun?”

Sydney neredeyse gülecekti. Niall cevabının evet olacağını bal gibi biliyordu. Sydney hiçbir görevi geri çevirmezdi. Bir balık nasıl okyanusa aitse o da bu işe aitti. Bu işe dair her şey –gizlilik,

titiz planlamalar, kötü insanlara hak ettikleri bedeli ödetmenin verdiği tatmin– onu geçmişinden bir adım daha uzaklaştırıp geleceğine, yolunu ve kendini ne uğruna riske atacağını seçtiği, yaptığı şeyde çok daha iyi olabileceği bir yere götürüyordu.

Sydney dudaklarını birbirine bastırdı. Bu görev Winter için ne anlama geliyordu. Sadece biraz eğlence ve gelecekte ajan olarak çalışmakla övünebilmek mi? Panase'nin teklifini geri çevirseydi evine, milyonlarca hayranına ve hiçbir şeyin umurunda olmadığı varlıklı hayatına dönmeyecek miydi? Ya yarı yolda artık bunu yapmak istemediğine karar verip görevi bırakmak isterse?

Sydney öfkesinin yeniden kabardığını hissetti. Her görevi kabul etmesi hepsini sevmek zorunda olduğu anlamına gelmiyordu.

“Hiç acele etme, Syd,” diye homurdandı Niall.

Sydney bakışlarını reklam panolarından çekti.

“Varım,” dedi.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” diye karşılık verdi Niall, sesinin tonunu hiç değiştirmeden. “Araba çoktan aşağıda, seni bekliyor. Merkeze gel. Yapmamız gereken çok iş var.”